

Атанас Далчев

Кон

Детето беше още твърде малко,
ала очакваше тоз миг със трепет,
загледано от горния прозорец.
Разтваряше стопанинът вратата
на своята двуетажна селска къща
и в двора втурваха се двата коня
един след друг, с размахани опашки,
препускаха и цвилеха високо,
повдигнали глави, развели гриви,
додето ги във дама приберат.
Те идеха несдържно като вихър
и също тъй несдържно като вихър
отнасяха душата на детето.
А то в прегръдките на своята майка,
готово всеки миг да се откъсне,
трептеше цяло като лист на клон.

И първата му дума беше: кон.

Човек загубва рано или късно
с годините и своите илюзии.
Детето своята загуби много рано.
След три години, четиригодишно,
завърнало се вече във труда,
то на разходка със баща си среща
отново своя блян. Той беше хубав
и както някога неотразим.
Ездачът, коня за юзда повел,
видя възторга буен на детето,
издигна го полека над главата
и въз седлото скърцащо го сложи.
О, как високо беше тука горе!
Като на планина. И как тревожно!
Под него нещо шаваше неспирно,
вълнуваше се; и когато конят
се понаведе да отскубне стръкче
до дънера на някаква борика,
уплашеният поглед на детето
по склона на врата му се търкулна,
увисна в миг над пропаст. То изплака.
Свалиха го; треперецо се хвърли

в прегръдките на татко си със стон.

И повече не спомена за кон.

1965 г.

КРАЙ

© 1965 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12143>]